

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Z. N.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje**, se sídlem U Výstaviště 18, Přerov, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2019, č. j. KRPM-52322-23/ČJ-2019-140022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 13. 6. 2019, č. j. 72 A 20/2019 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému advokátovi žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 4. 2019 zajistila žalobce podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“), za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů. S ohledem na skutečnost, že podle otisků prstů bylo zjištěno, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Bulharsku, byla tato země předběžně vyhodnocena jako příslušná k vyřízení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Ve vztahu k této zemi žalovaná uzavřela, že předání podle nařízení Dublin III nebrání v době rozhodování o zajištění žádná překážka, a zajištění je proto možné.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil námitce, podle níž předání žalobce do Bulharska brání systémové nedostatky tamního azylové řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že v rozhodnutí o zajištění je žalovaná povinna zabývat se možnými překážkami vyhoštění, vycestování nebo předání, pokud jsou jí známy nebo vyšly v řízení najevo. V takové situaci je povinna možné překážky předběžně posoudit a učinit si úsudek, zda je vyhoštění, vycestování nebo předání alespoň potenciálně možné (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS).

[3] Otázku systémových nedostatků musí správní orgán v rozhodnutí o zajištění výslovně vypořádat pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 – 29, č. 3773/2018 Sb. NSS). Rozšířený senát v citovaném rozsudku zdůraznil, že společný evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský je bezpečnou zemí. Možnost vyvrácení této domněnky neznamená, že by se jakékoliv porušení základního práva určitým členským státem automaticky dotýkalo povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti.

[4] Krajský soud dále zdůraznil, že pravomocí vést řízení o předání podle nařízení Dublin III není nadána žalovaná, ale Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“). Je třeba také zohlednit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení, ve velice krátkých lhůtách a navíc v době, kdy ministerstvo ještě nezahájilo řízení o předání cizince, resp. nestanovilo konkrétní stát, kam bude cizinec předán. Tyto skutečnosti ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti předání cizince do jiného členského státu.

[5] V posuzované věci připadalo v úvahu předání žalobce do Bulharska. Proti tomuto předání žalobce ve správním řízení žádné námitky nevznesl. Ve správním ani soudním řízení nebylo prokázáno, že by předání žalobce do Bulharska bylo nepřípustné. Žalovaná neshledala existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Naopak považovala Bulharsko za bezpečnou zemi, která dodržuje právní předpisy týkající se uprchlíků. Ani krajskému soudu není znám žádný rozsudek českého nebo zahraničního soudu, ani žádná informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či vrcholného orgánu EU, ze kterých by vyplývalo, že v Bulharsku dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o řízení o mezinárodní ochraně a podmínky žadatelů. Z databáze Nejvyššího

správního soudu vyplývá, že Česká republika vede tzv. dublinská řízení, na základě nichž jsou žadatelé předáváni do Bulharska (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2018, č. j. 41 A 3/2018 – 32, který byl vydán později, než zpráva doložená žalobcem, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 142/2017 – 90).

[6] Odůvodnění žalované soud považoval (i s ohledem na absenci námitek žalobce) za dostatečné a přezkoumatelné. Zopakoval, že její povinností bylo pouze předběžné zjišťování překážek, které budou zevrubně zkoumány v jiném řízení. Této povinnosti žalovaná dostála. Žalobce poprvé poukázal na údajné systémové nedostatky až v žalobě. Nijak však neupřesnil, jak konkrétně by ho měly popisované skutečnosti zasáhnout. Obecná tvrzení nebyla způsobilá vyvrátit (pouze předběžný) závěr žalované o reálnosti naplnění účelu zajištění. V žalobě žalobce pouze citoval ze zprávy, která byla k okamžiku jeho zajištění již více než rok stará, tedy nikoliv aktuální. Soud ji proto vyhodnotil jako irelevantní.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Připomněl, že v žalobě vytkl napadenému rozhodnutí faktickou absenci vyhodnocení možnosti jeho předání do Bulharska podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. S vypořádáním této námitky krajským soudem nesouhlasil a trval na tom, že nebylo možné zcela opomenout vyhodnocení případné existence překážek jeho předání do Bulharska. Žalovaná nesprávně přistoupila k předání stěžovatele jako k předání do „standardního“ členského státu a vůbec nevyhodnotila specifika bulharského azylového systému a situaci žadatelů, ačkoliv se jedná o „nikoliv zřídka traktované téma“. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27, podle kterého se i v řízení o zajištění cizince musí správní orgán vždy z úřední povinnosti zabývat případnou existencí systémových nedostatků v zemi, kam má být cizinec předán.

[9] V případě Bulharska je situace natolik vypjatá, že bylo povinností žalované otázku případné existence systémových nedostatků v bulharském azylovém systému posoudit z úřední povinnosti. Již v žalobě stěžovatel poukázal na problémy, kterým bulharský azylový systém soustavně čelí, přičemž se nejedná o záležitosti, které by neměly být žalované známy z úřední činnosti či které by snad byly jen excesem, který by se mohl týkat pouze stěžovatele, a na který by tak bylo třeba reagovat pouze na základě konkrétních tvrzení stěžovatele ve správním řízení. Bulharsko se již delší dobu dostává přinejmenším do zájmu neziskových organizací i kompetentních úřadů, přičemž jsou mu často vytýkány mnohé nedostatky. Bulharsko nelze označit za zemi, v níž by se situace azylových řízení stabilizovala, a to již s ohledem na přímou hranici s Tureckem.

[10] Stěžovatel se proto neztotožnil s krajským soudem, podle nějž v případě předání kteréhokoliv žadatele do Bulharska není třeba fakticky nijak zvažovat aplikovatelnost čl. 3

odst. 2 nařízení Dublin III. Vzhledem k tomu, že žalovaná aplikovatelnost tohoto ustanovení nijak nezvážila, bylo povinností soudu napadené rozhodnutí zrušit.

[11] Žalovaná odkázala na své rozhodnutí a dodala, že dne 10. 5. 2019 ji ministerstvo informovalo o obdržení souhlasu Bulharska se vzetím stěžovatele zpět.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince možnými překážkami předání cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky předání předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je předání alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010 – 150, bod 33, a rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 Azs 73/2017 – 29, body 18 a 19).

[15] V rozsudku č. j. 4 Azs 73/2017 – 29 rozšířený senát dodal, že v případě zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Dublin III je správní orgán povinen i přes poměrně krátkou dobu (o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (body 20 a 21).

[16] Rozšířený senát v této souvislosti zdůraznil, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU a vyvratitelné domněnce, podle které je každý členský stát bezpečnou zemí. Tento výchozí předpoklad potvrzuje i nedávná judikatura Soudního dvora EU, podle které unijní právo spočívá na základním předpokladu, že každý členský stát sdílí se všemi ostatními členskými státy řadu společných hodnot, na nichž je Unie založena, jak je uvedeno v článku 2 Smlouvy o Evropské unii, a uznává, že s ním ostatní členské státy tyto hodnoty sdílejí. Tento předpoklad znamená – a zároveň odůvodňuje – existenci vzájemné důvěry členských států v uznávání těchto hodnot, a tím i v dodržování unijního práva, které tyto hodnoty

zakotvuje, jakož i v to, že jejich vnitrostátní právní řády mohou zajistit rovnocennou a účinnou ochranu základních práv uznaných v Listině základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“), zejména v jejích článcích 1 a 4. Zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy má v unijním právu zásadní význam, neboť umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada pak zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva konkrétně každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 19. 3. 2019, *Jawo*, C-163/17, body 80 a 81). V kontextu společného evropského azylového systému, a zejména nařízení Dublin III, je proto třeba předpokládat, že zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu v každém členském státě splňuje požadavky Listiny a Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Tato domněnka je nicméně vyvratitelná (rozsudek velkého senátu Soudního dvora *Jawo*, 82 až 85, potvrzující závěry předchozí judikatury).

[17] Podle rozšířeného senátu má proto správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námitky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Při posuzování naplnění účelu zajištění musí vycházet z obecně známých skutečností o nedostatcích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. Ve sporných situacích je pak povinen si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat (body 22 až 26).

[18] Citovaným rozsudkem rozšířený senát změnil přístup zastávaný předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž v řízení o zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců měl správní orgán povinnost zabývat se otázkou případné existence systémových nedostatků ve státě, do kterého má být cizinec předán, vždy z úřední povinnosti a měl povinnost tyto své úvahy vtělit do odůvodnění rozhodnutí o zajištění. Judikatura, jíž se stěžovatel dovolává v kasační stížnosti, tak byla v části týkající se požadavků na odůvodnění rozhodnutí o zajištění překonána výše citovaným rozsudkem rozšířeného senátu. Krajský soud proto nepochybil, když obdobně formulované žalobní námitce odkazující na již překonanou judikaturu nepřisvědčil.

[19] Krajský soud také správně poukázal na povahu řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. Rozhodnutí o zajištění je přitom podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prvním úkonem v řízení. Míra dokazování v právní otázce systémových nedostatků v jiném členském státě v rámci řízení o zajištění stěžovatelů je tak pochopitelně limitována výrazně omezenou dobou, v níž musí žalovaná rozhodnout (rozsudek ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 93/2018 – 68, bod 37). Zároveň pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je svěřena ministerstvu, nikoliv žalované [viz § 8 písm. b) a c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu]. Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pouze pomocnou úlohu - jejím úkolem je při splnění zákonem

stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu (viz např. rozsudek ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 161/2017 – 17, bod 17).

[20] V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že předání cizince do jiného členského státu bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti předání. Jinými slovy, žalovaná je povinna učinit pouze úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému *a priori* vyloučené. Teprve v následném řízení o předání (resp. o určení příslušného státu) se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné (viz např. rozsudky ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 Azs 71/2018 – 24, bod 21, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 Azs 59/2019 – 38, body 16 a 23, nebo ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019 – 30, body 24 a 25). Rozhodnutí o určení příslušného státu podléhá samostatnému soudnímu přezkumu, v němž může cizinec namítnout překážky předání, včetně systémových nedostatků ve výše uvedeném smyslu.

[21] Této možnosti ostatně stěžovatel využil, jeho žaloba proti rozhodnutí ministerstva ze dne 20. 5. 2019 o zastavení řízení o mezinárodní ochraně a určení příslušného státu podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu však byla krajským soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 16. 8. 2019, č. j. 63 Az 29/2019 – 35. Z citovaného rozsudku vyplývá, že stěžovatel uplatnil v žalobě tytéž námitky ohledně systémových nedostatků v Bulharsku jako v nyní posuzované věci. Otázka systémových nedostatků tedy byla v souladu s výše citovanou judikaturou primárně řešena v řízení o určení příslušného státu a v rámci následného soudního přezkumu. Krajský soud pravomocně rozhodl, že předání stěžovatele do Bulharska bylo možné a že mu nebránily tvrzené systémové nedostatky. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku stěžovatel nepodal.

[22] S ohledem na výše uvedená obecná východiska týkající se řízení o zajištění za účelem předání do jiného členského státu bylo úlohou krajského soudu v nyní posuzované věci posoudit, zda žalovaná při předběžném posouzení realizovatelnosti předání stěžovatele do Bulharska opomněla zohlednit některé skutečnosti svědčící o systémových nedostatcích, které byly obecně známé, které měla znát ze své úřední činnosti, nebo které vyplynuly z výpovědi stěžovatele ve správním řízení.

[23] Závěr krajského soudu, podle kterého stěžovatel nevznesl ve správním řízení žádné námitky týkající se případných systémových nedostatků azylového systému v Bulharsku, má oporu ve spise a stěžovatel jej nezpochybňuje. Stěžovatel zmínil, že v Bulharsku požádal o azyl a že tam nějakou dobu pobýval v táboře. Neuspokojivé materiální či jiné podmínky však nezmínil a nevyslovil ani žádnou obavu pro případ předání zpět do Bulharska. Svůj odchod z Bulharska spojil pouze s úmyslem odjet do Francie.

[24] Námitku systémových nedostatků stěžovatel uplatnil poprvé až v žalobě. Z výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 4 Azs 73/2017 – 29 vyplývá, že „[b]*ude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námitky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namístě rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li*

soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.“

[25] Krajský soud důvodnost žalobní námitky týkající se systémových nedostatků neshledal. Ke stěžovatelem uplatněným dílčím tvrzením o nedostatcích azylového řízení a přijímacích podmínek v Bulharsku se vyjádřil poměrně stručně jako k jednomu komplexu, přičemž neshledal jejich relevanci s ohledem na stáří stěžovatelem odkazované zprávy a obecnost stěžovatelových tvrzení. S ohledem na výše popsaná specifika řízení o zajištění a celkové odůvodnění napadeného rozsudku lze vypořádání tohoto okruhu námitek krajským soudem hodnotit jako dostatečné. Stěžovatelova tvrzení vycházela pouze ze zprávy Bulharského helsinského výboru věnující se období do konce roku 2017, přičemž stěžovatel výslovně zmínil v žalobě také některé problémy, k nimž mělo docházet v roce 2016. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl zajištěn na konci dubna roku 2019, lze souhlasit s krajským soudem, že tato zpráva nebyla aktuální, a nebyla tak sama o sobě způsobilá zvrátit závěr žalované o tom, že předání stěžovatele do Bulharska je přinejmenším potenciálně možné. V kasační stížnosti stěžovatel nijak konkrétně nedoložil, že by závěr krajského soudu o neaktuálnosti uvedené zprávy byl mylný.

[26] Nadto, i pokud by nedostatky uvedené stěžovatelem v žalobě přetrvávaly, zjevně nedosahaly intenzity, která by svědčila o porušení zákazu mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení zakotveného v čl. 4 Listiny EU. Je totiž třeba připomenout, že s cíli a systémem nařízení Dublin III by nebylo slučitelné, kdyby sebemenší porušení směrnic patřících do společného azylového systému stačilo k tomu, aby bylo zmařeno jakékoliv přemístění žadatele o azyl do primárně příslušného členského státu (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, *N. S. a další*, spojené věci C-411/10 a C-493/10, bod 84). Zároveň nelze učinit závěr, že by se jakékoliv porušení základního práva příslušným členským státem dotýkalo povinností ostatních členských států dodržovat ustanovení nařízení Dublin III (tamtéž, bod 82).

[27] K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny EU, musí dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (rozsudek velkého senátu Soudního dvora *Jawo*, bod 91, odkazující na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011, *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, bod 254). Této obzvláště vysoké míry závažnosti by bylo podle Soudního dvora dosaženo, pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Uvedená míra závažnosti tudíž není dána v situacích, které třebaže se vyznačují značně nejistou situací dotčené osoby či podstatným zhoršením jejích životních podmínek, neznamenají vážnou materiální deprivaci, kdy se tato osoba ocitá v natolik závažné situaci, že takovou situaci lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení (rozsudek Soudního dvora *Jawo*, body 92 a 93). V případě nedostatků týkajících se řízení o mezinárodní ochraně by se muselo jednat o nedostatky obdobné intenzity, jakou Soudní dvůr zmínil v souvislosti s životními podmínkami.

[28] O takové míře závažnosti nedostatků bulharského azylového systému stěžovatelova žalobní tvrzení nesvědčila. Tím méně pak takový závěr podporuje jeho pouze obecně formulovaná kasační námitka, podle níž je situace vypjatá a Bulharsko se dostává přinejmenším do zájmu neziskových organizací i kompetentních úřadů, přičemž jsou mu často vytýkány „mnohé nedostatky“. Stěžovatel nezmínil a ze spisu nevyplývá, že by patřil mezi zvláště zranitelnou skupinu osob, u níž by bylo třeba k této okolnosti přihlédnout.

[29] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro zrušení rozsudku krajského soudu, ani rozhodnutí žalované.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[30] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[32] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ladislav Bárta. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce stěžovatele není plátcem DPH. Částka v celkové výši 3 400 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu